

MIREU L'HOME

per KARL RAHNER

El Divendres Sant i la Pasqua celebrem la mort i la Resurrecció del Fill de l'Home, que és la nostra salvació. El Divendres Sant els cristians proclamem la mort de l'home, fins que tots hagin mort, per tal que tots aprenguin a morir i perquè tots han de morir.

Aquesta imatge de nosaltres mateixos, que no ens fa cap gràcia, ens l'ha posada Déu davant els ulls el Divendres Sant del seu Fill. Moments abans que s'enlairés aquesta imatge perquè la veiéssim, algú digué: «Mireu l'home» (Jo 19,5) i l'Apòstol diu que els cristians són aquells homes davant els ulls dels quals els ha estat presentat el Crist crucificat (cf. Gal 3,1). Per a uns és escàndol, per a d'altres és niciesa, però per als qui han estat cridats, és la força i la saviesa de Déu (cf. 1Co 1,23).

Déu que, davant aquesta imatge ens obliga a fer-nos la pregunta: «qui som nosaltres?», ens en dona també la resposta fent-se home la seva mateixa paraula eterna, i morint aquest home, a la Creu de la nostra existència. I, alhora, ens ha infós coratge per contemplar la nostra pròpia imatge i en quin sentit això és la resposta a la pregunta: «què som nosaltres?». Aquesta resposta es podria resumir en una frase repetida sovint pels Sants Pares de l'Església: «Fou redimit tot el que fou assumit». Tot el que Crist assumí, quedà redimit, perquè es transformà en vida de Déu i en designi de Déu. Assumí la mort, i per tant, la mort ha d'ésser quelcom més que la caiguda en el buit, sense sentit. Assumí ser abandonat, i consegüentment, la solitud aclaparadora i angoixant amaga en si mateixa la promesa d'un felíç apropament a Déu. Assumí el fracàs i, per tant, el fracàs es pot convertir en triomf. Assumí ser abandonat per Déu; i per tant la proximitat de Déu és una realitat fins i tot quan ens sentim abandonats per ell i arriba fins allà on experimentem aquest abandó. Ho assumí tot, i per tant, tot ha quedat redimit.

Com es realitza el miracle, de la fe en el Divendres Sant? És un miracle de la gràcia. No es poden donar instruccions per a aquest miracle.

Però si ens postrem davant la Creu, si davant d'ella diem: «Crec, ajudeu la meva manca de fe», si tan sols durant un instant imposem silenci a tot, al dolor del propi cor, i als interrogants que ens barrinen l'esperit, si guardem silenci per poder escoltar, i sentim que de la boca d'aquest Home, que parla des de la mortal foscor de la seva agonia, ens arriben aquestes úniques paraules: «Pare, a les vostres mans encomano el meu esperit»; llavors —miracle de gràcia— podrem creure que tot ha estat assumit i que tot ha quedat redimit.

És terrible caure en mans del Déu viu, quan algú —Jesús—, amb incompreensible amor ha volgut fer-se una mateixa cosa amb el pecat del món. I ell, tanmateix, digué en el moment de l'enfonsament suprem: «Pare, a les vostres mans encomano el meu esperit». Si hi ha algunes paraules que siguin dignes de crèdit per si mateixes, són aquestes. Aquestes paraules dites per Jesús en aquest moment havien d'arribar necessàriament. Déu, el Pare, existeix. Tot es pot posar a les seves mans. Tot. I de tal manera, que tot és acceptat.

Res ens força a creure aquestes paraules dites des de la Creu, i fer-les penetrar en els abismes del misteri de l'existència. Però és possible fer-ho. Només cal escoltar-lo i contemplar-lo. Llavors el Crucificat, imatge de la nostra existència, serà la resposta que Déu ha donat en Ell, Paraula divina feta home, a la pregunta que som nosaltres.